

(2004/C 58 E/012)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0048/03**af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen**

(21. januar 2003)

Om: Vilkårene vedrørende den frie bevægelighed for borgere fra ansøgerlandene efter tiltrædelsen

En række medlemsstater har udtalt, at godkendelsen af udvidelsen er betinget af, at der indføres en begrænset ret til fri bevægelighed for borgerne fra ansøgerlandene i en overgangsperiode på syv år efter tiltrædelsen i maj 2004. En række medlemsstater, bl.a. Det Forenede Kongerige, Irland, Danmark, Sverige og Grækenland, har derimod udtalt, at de ikke vil forsøge at indføre nogen begrænsninger.

Kan Kommissionen bekræfte, at de medlemsstater, som f.eks. Tyskland og Østrig, som har anført, at de ønsker at indføre begrænsninger, i henhold til de forslag, der er vedtaget med ansøgerlandene på det seneste topmøde i København, vil have mulighed for at slække på kravene i løbet af overgangsperioden, og at de medlemsstater, som har sagt noget andet, vil have mulighed for at indføre begrænsninger i overgangsperioden, dersom de finder det nødvendigt eller ønskværdigt at gøre dette?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(13. februar 2003)

Under tiltrædelsesforhandlinger blev der vedtaget følgende bestemmelser for fri bevægelighed for arbejdstagere mellem de nye og de nuværende medlemsstater for alle de tiltrædende lande undtagen Malta og Cypern. Det bør understreges, at bestemmelserne kun gælder for fri bevægelighed for lønarbejdere. For de andre kategorier af borgere (selvstændige, studerende, ikke-erhvervsaktive og pensionister) gælder EU-bestemmelserne for retten til fri bevægelighed og ophold fra tiltrædelsesdagen, med en mindre undtagelse for servicevirksomhed over grænserne, der involverer midlertidige bevægelser af arbejdstagere til Tyskland og Østrig.

De første to år efter tiltrædelsen vil de nuværende medlemsstater anvende deres nationale regler og ikke EU-reglerne til at regulere adgangen for arbejdstagere fra de kommende medlemsstater. De nuværende medlemsstater kan fuldstændig liberalisere adgangen til deres arbejdsmarkeder i disse to år ved national lovgivning, men ikke via EU-retten.

To år efter tiltrædelsen vil Kommissionen udarbejde en rapport over situationen, og de nuværende medlemsstater skal da meddele, om de fortsat vil anvende nationale bestemmelser i de kommende tre år af den vigtigste overgangsperiode, eller om de vil anvende EU-reglerne for fri bevægelighed for arbejdstagere. Kommissionen har endnu ikke modtaget nogen officiel meddelelse fra de nuværende medlemsstater om dette spørgsmål, men regner med, at kun få medlemsstater vil fortsætte med at begrænse adgangen til deres arbejdsmarkeder, og at borgerne fra de nye medlemsstater fuldstændig frit vil kunne søge arbejde i de andre nuværende medlemsstater. De sidstnævnte medlemsstater vil kun bevare en beskyttelsesklausul, som giver dem mulighed for midlertidigt at genindføre restriktioner i tilfælde af uforudsete forstyrrelser på arbejdsmarkedet, eventuelt kun i et bestemt område eller inden for et bestemt fag.

De nuværende medlemsstater, som ved udgangen af de første to år beslutter at opretholde restriktionerne, kan bevare dem i yderligere tre år. I denne treårsperiode kan de nuværende medlemsstater når som helst meddele Kommissionen, at de vil ophøre med at anvende nationale restriktioner. Under alle omstændigheder ophører overgangsperioden ved udgangen af denne treårsperiode, hvorefter EU-reglerne for fri bevægelighed for arbejdstagere vil finde anvendelse.

I tilfælde af alvorlige forstyrrelser på arbejdsmarkedet eller trussel om sådanne forstyrrelser kan medlemsstaterne dog forlænge deres nationale politik i yderligere to år.

Der findes endvidere en »standstill-klausul«, som fastsætter, at adgangen til de nuværende medlemsstaters arbejdsmarkeder for arbejdere fra de nye medlemsstater ikke må forringes i forhold til tidspunktet for tiltrædelsestraktatens undertegnelse. De nuværende medlemsstater skal ved ansættelsen give arbejdstagere fra de nye medlemsstater forrang frem for arbejdstagere fra ikke-EU-lande.

Tyskland og Østrig har endvidere ret til at anvende supplerende nationale bestemmelser i tilfælde af alvorlige forstyrrelser eller trussel derom, som kan opstå i særligt følsomme servicesektorer (som f.eks. byggeri eller virksomhedsrengøring) i visse områder som følge af servicevirksomhed over grænserne, der involverer bevægelser af arbejdstagere.

En erklæring til tiltrædelsestraktaten fastsætter, at de nuværende medlemsstater skal bestræbe sig på at øge adgangen til deres arbejdsmarkeder gennem deres nationale lovgivning for at accelerere tilnærmelsen til EU-retten, og opfordrer endog til at øge adgangen inden tiltrædelsen.

Disse overgangsordninger giver de nuværende medlemsstater størst mulig fleksibilitet i spørgsmålet om markedsadgang for arbejdstagere fra de nye medlemsstater, både via nationale regler og via EU-retten for fri bevægelighed for arbejdstagere.

(2004/C 58 E/013)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0259/03
af Elspeth Attwooll (ELDR) til Kommissionen

(5. februar 2003)

Om: Telefonnumre i Gibraltar

Kan Kommissionen venligst oplyse, om Spaniens tildeling af telefonnumre til Gibraltar er i overensstemmelse med gældende EU-ret eller ej? Vil Kommissionen endvidere redegøre for sin holdning til det forhold, at mens opringninger til Gibraltar fra alle andre steder i verden sker via en international landekode, sker de fra Spanien til Gibraltar via en spansk områdekode?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(3. juni 2003)

Situationen, som det ærede medlem henviser til, er opstået, efter at Spanien har afvist at anerkende de internationale landekoder, som Den Internationale Telekommunikationsunion (ITU) har tildelt Gibraltar. På grund af Spaniens manglende anerkendelse er disse koder endnu ikke programmeret i Telefónica de España. For at etablere forbindelse mellem Gibraltar og Spanien er der reserveret numre i den spanske nummerplan for provinsen Cadiz til operatører uden for Spanien. Alle opkald til Gibraltar sendes via den lokale områdekode for Cadiz.

Tildelingen og anerkendelsen af internationale landekoder reguleres ikke specifikt på EU-plan. Hvorvidt det er lovligt at nægte at anerkende en landekode og tildelingen af numre i en national nummerplan til operatører uden for de relevante medlemsstater kan derfor kun vurderes under hensyntagen til både artikel 49, 10 og 82 i EF-traktaten samt nummereringsbestemmelserne i direktivet om teletjenester⁽¹⁾ og direktivet om samtrafik⁽²⁾ med ændringer. Kommissionen har endnu ikke truffet en afgørelse om, hvorvidt der skal iværksættes overtrædelsesprocedure i henhold til artikel 49, 10 og 82 i EF-traktaten, nummereringsbestemmelserne i direktiv 90/388/EØF eller EU's harmoniseringsregler (ONP-principperne), især nummereringsbestemmelserne i direktiv 97/33/EF.

⁽¹⁾ Kommissionens direktiv 90/388/EØF af 28. juni 1990 om liberalisering af markedet for teletjenester, EFT L 192 af 24.7.1990.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/33/EF af 30. juni 1997 om samtrafik på teleområdet med henblik på at sikre forsyningspligtigheder og interoperabilitet ved anvendelse af ONP-principperne, EFT L 199 af 26.7.1997.